

La cursa del bosc

Cada primavera se celebra la gran cursa del bosc. Hi participen tots: les granotes, les guineus, els senglars i la Duna amb tots els seus amics: l'esquirol, l'abella, el saltamartí i l'escarabat.

Durant tot l'any es preparen per a la gran cursa perquè tots volen guanyar-la. S'esforcen per ser els millors, però alguns juguen amb avantatge.

L'esquirol ja fa dies que entrena i es prepara per al gran dia, salta de branca en branca mentre espera que arribin els seus amics. Va tan de pressa que sembla un avió. És el més àgil i ràpid del bosc; quan juga amb els amics a atrapar-se sempre guanya. Si aquest any s'hi esforça molt i entrena cada dia segur que guanyarà la gran cursa, pensa l'esquirol.

En canvi, a l'escarabat Bernat li pesa la closca, córrer li costa molt i com que té les potetes curtes avança a poc a poc. Li agradaria molt guanyar, però quan ha fet uns pocs metres ja esbufega i ha de parar.

El saltamartí, com l'esquirol, és un bon saltador, però no li agrada gaire fer exercici, prefereix seure sota l'ombra de la pineda mentre contempla el paisatge i amb el llapis i un paper escriu una poesia. La cursa del bosc no sembla cridar-li gaire l'atenció i s'estima més llegir que córrer.

Però l'abella és la que està més trista de tota la colla. Mentre entrenava se li va enganxar una de les ales amb les punxes d'un esbarzer i ara la porta embolicada. La doctora Borinot li ha dit que ha de fer repòs i que aquest any no pot participar a la cursa.

La Marieta i la Duna fa dies que entrenen juntes. S'esforcen a córrer molt, però totes dues tenen les potetes curtes i acaben molt cansades. Malgrat l'esforç que fan, cent passes d'elles són com un salt de l'esquirol.

Amistat

La cursa
del bosc

I arriba el gran dia de la cursa. Tots estan preparats. Qui serà el guanyador d'aquest any? La llebre? La guineu? La granota? O l'esquirol?

En Pol abans que es doni el tret de sortida, i sense pensar-s'ho dues vegades, carrega els seus amics a l'esquena:

—Au, pugeu! Aquesta cursa la farem tots cinc junts.

—No pot ser, esquirol! Si pugem tots sobre la teva esquena pesarem massa i no podràs saltar. I si no pots saltar no podràs guanyar.

—Ja ho sé, però m'és ben igual. Al cap i a la fi guanyar no és tan important. El que sí és important és tenir bons amics com vosaltres.

I així és com els cinc amics fan la cursa tots junts i quan arriben a la meta ho celebren amb una forta abraçada. No han guanyat, però són bons amics perquè s'ajuden l'un a l'altre.

Judit Esquís

El joc d'arrencar cebes

Amistat

La cursa del
bosc

PROPOSTA DIDÀCTICA

- Demanem a la mainada que s'asseguin a terra, l'un davant de l'altre amb les cames obertes i agafats per la cintura. Un nen o nena serà l'encarregat de fer de pagès i haurà d'agafar les mans del primer de la fila i estirar-lo fins a fer-lo aixecar, com si arranqués una ceba. Els companys l'hauran d'agafar fort per la cintura per evitar-ho. Això es farà fins que no quedi cap ceba-infant assegut a terra.

- Acabem l'activitat amb la cançó: «Cançó de caminar».

(<https://www.youtube.com/watch?v=Ssutrq6aLeU>)